

Het Mysterie der Bereburgers

Wouter Broekman

PROLOOG

“Welkom beste lezer! Mag ik mij even voorstellen: Bram Bereburger, 25 jaar oud en levensgenieter van beroep. Dit kan ik mij mede permitteren dankzij mijn goede vader Berend, die directeur is van een Nederlandse gloeilampenfabriek. Hij stort maandelijks een flink bedrag op mijn bankrekening, wat een prettige bijverdienste is.

U kijkt op dit moment naar de eerste pagina van mijn avontuur, of liever gezegd: de periode in mijn leven waarvan ik achteraf kon zeggen dat het een avontuur was, want dat wist ik natuurlijk niet van te voren.

Nu denkt u waarschijnlijk dat ik u zelf mijn levensverhaal zal vertellen, maar zie hier de eerste verrassing van dit boek: ik heb speciaal iemand ingehuurd (voor een niet geringe prijs, mag ik wel zeggen), om deze taak te volbrengen. U bent zijn naam waarschijnlijk al tegengekomen op de kaft van dit boek, waar hij heel egoïstisch als schrijver staat vermeldt: Wouter Broekman. Zeg Wouter, stel jezelf eens even netjes voor aan het lezersvolk!”

Dat is goed Bram! Geachte dames en heren, mijn naam is Wouter Broekman, zoals u al gelezen had. Mijn taak is inderdaad u voor de komende weken (of dagen, als u snel leest) te boeien met het levensverhaal van Bram Bereburger. Ik wil er echter wel vast bij vermelden, dat als u het boek na 10 pagina's uit verveling dichtslaat, u mij niet de schuld moet geven, kijk liever meneer Bereburger scheef aan. Het is immers zijn avontuur en ik schrijf slechts wat hij mij vertelde.

“Okee, Wouter, dat is wel genoeg als introductie, straks slaat de lezer het boek NU al uit verveling dicht. Begin maar liever met het eerste hoofdstuk.”

Het was een warme zomerdag, midden in november. Het was vroeg in de middag (of laat in de ochtend, wat u liever hebt), en de zon scheen vrolijk over het bontgekleurde landschap. De bijtjes vlogen zoemend van bloem naar bloem, de vogels floten melodieuze melodieën en de hertjes gluurden voorzichtig door de struiken.

Wat zij daar zagen, was, beschenen door de warme zonnestralen van de gouden bol die al hoog aan de hemel stond, een gifgroene auto, die over het bosweggetje scheurde alsof het een 4-baans snelweg was. De auto was niet in zo'n goede staat, er hing nogal wat los. Het hobbelige pad waar de auto overheen vloog, deed de conditie van de auto geen goed, wat zich uitte in rondvliegende onderdelen en onheilspellend gekraak. Veel dieren moesten in doodsnood rare sprongen maken om neerkomende brokken ijzer te ontwijken.

De lange man achter het stuur van het vehikel merkte dit alles niet, hij floot lustig een liedje terwijl hij met één hand de auto op een kruising naar links draaide. Hij keek nog even achterom (bij een gebrek aan een achteruitkijkspiegel) om te zien hoeveel dieren hij nu weer had doodgereden. Dit had echter het vervelende gevolg dat hij met zijn auto een ijzeren hek doorboorde, waarna zowel de auto als het hek instortte.

„Bram!” schreeuwde een vrouw (want dit was natuurlijk onze onstuimige chauffeur) terwijl ze door de voordeur van de achter het hek liggende villa naar buiten stormde, „wat is er gebeurd? Hoe komt ons hek kapot?”

„Tsja,” peinsde Bram, de onderdelen van zich afschuddend, „als jullie niet eens netjes het hek open kunnen doen als er bezoek komt...”

„Ja, krijg nou wat,” deed vader Bereburger, die ondertussen ook naar de oprijlaan was komen rennen, een duit in het zakje, „hoe moeten wij nu weten dat onze lang verloren zoon opeens thuiskomt?!”

„Da's waar, dat konden jullie ook niet,” gaf Bram toe. Toen hij zijn zus zag staan lachen, keerde hij zich naar haar en riep: „Hé Bernadette, wat sta je nou te lachen? Help me liever dit stuurwiel van mijn nek te krijgen!”

Bij deze opmerking barstte het meisje helemaal in lachen uit. Pa Bereburger vond het echter niet zo grappig. Hij keek mistroostig naar zijn mooie hek en mompelde een paar scheldwoorden.

„Zeg, mag ik nog binnenkomen, of ben ik nu uit de familie gezet vanwege het vernielen van het middeleeuwse hek?” vroeg Bram, terwijl hij op de resten ijzer wees.

„Nee natuurlijk niet!” antwoordde moeder snel, toen ze zag dat het woordje “ja” zich op de lippen van haar man vormde, „kom allemaal mee naar binnen!”

Zo gezegd, zo gedaan. De herenigde familieleden volgden elkaar over de oprijlaan, door de voordeur, door de hal en de kamerdeur door om uiteindelijk in de ruime woonkamer te komen. Daar aangekomen zei vader Bereburger: „Zeg Bram, dat hek ga je wel betalen, jongen!”

Maar daar had hij buiten moeder de vrouw gerekend. Die zei vastbesloten: „Niks daarvan! Dat kunnen we makkelijk zelf betalen. En trouwens, dat hek roestte toch al uit elkaar dus Bram heeft ons eerder een gunst gedaan door het definitief te slopen. Wees hem liever dankbaar!”

Hoewel Bram dat wel wat overdreven vond, zei hij maar niets tegen zijn moeder, maar keek in plaats daarvan zijn vader veelbetekenend aan. Deze mopperde nog wat tegen zijn vrouw, maar die lette al niet meer op hem.

In plaats daarvan richtte ze zich tot haar dochter, die maar niet ophield met lachen, en vroeg: „Bernadette, wil jij even koffie gaan zetten?”

„Ja,” voegde Bram daaraan toe, „en neem wat lekkers mee om te eten. Dan zal ik, onder het genot van een lekker bakkie, mijn verhaal vertellen en de reden waarom ik hier op bezoek ben.”

„Heb je dan een speciale reden voor je bezoek?” vroeg zijn vader. Maar meteen bedacht hij zich en zei: „Natuurlijk, je moet zeker weer geld hebben of zoiets. Je komt natuurlijk niet voor niets helemaal hierheen!”

„Wacht nou maar af,” zei Bram verontwaardigd, „je moet niet altijd meteen het ergste denken.”

Bernadette liep naar de keuken, en Bram besloot zijn ouderlijk huis eens te gaan bekijken. Het was immers al 5 jaar geleden dat hij hier geweest was. Terwijl hij de kamer rondkeek bedacht hij zich: „Ik moet toch maar wat vaker langskomen, ze vinden het niet echt leuk als ik alleen kom voor een speciale reden. Ik ben zelfs niet op verjaardagen geweest!” Op dat moment besloot hij zijn leven te beteren en meer aandacht aan zijn familie te besteden. Dat zou ook van pas komen als hij nog eens een beetje kleingeld nodig had.

Aldus gevuld met gedachten, liep Bram de rijkelijk gevulde en gemeubileerde woonkamer uit en betrad hij de keuken. Daar stond zijn zus bij het koffiezet-apparaat.

„Lukt het met de koffie?” vroeg Bram haar, „of moet ik even helpen?”

„Nee hoor,” wees Bernadette zijn hulp af, „de koffie is bijna klaar. Leuk dat je er bent, trouwens.”

„Ja, hè,” antwoordde Bram, „dat vind ik ook.”

Hij verliet de keuken en liep via de al beschreven woonkamer de grote serre in, die aan de zuidelijke kant van het huis aan de buitenmuur bevestigd was. Van hieruit had hij een mooi uitzicht op de tuin, maar omdat het zo'n mooi weer was besloot hij de tuin in te gaan en hem van dichtbij te bekijken. Toen hij door de glazen deur naar buiten liep, werd hij begroet door het gekwetter van vele soorten vogels, die in de tuin een nestje hadden gebouwd. Terwijl Bram langs de grote vijver liep, hoorde hij het gekwaak van kikkers, en toen hij het grasveld betrad, merkte hij het getsjilp van krekels op.

„Prettig wonen hier! Al die beesten zijn me vroeger nog nooit opgevallen!” zei hij tegen zichzelf.

De ouders en jongere zus van Bram betraden ook de tuin, en gingen aan de ruime tuintafel in de zon zitten. Bram voegde zich bij hen, en terwijl hij zichzelf een kopje koffie inschonk, zei hij: „Goed, dan zal ik eens wat vertellen.”

„Ja, doe dat alsjeblieft! Ik ben zo nieuwsgierig!” riep Bernadette uit.

„Okee,” begon Bram zuchtend, „maar ik waarschuw jullie, dit kan wel eens een heel lang verhaal worden, dus...”

„Dat geeft niets,” viel zijn moeder hem in de rede, „begin nu maar!”

„Okee,” begon Bram weer, „ik zal beginnen bij het moment dat ik, als onrijpe puber van 20 besloot om, na mijn middelbare schooltijd die ik met enige vertraging toch goed volbracht had, het huis te verlaten en op kamers te gaan. Dat weten jullie nog allemaal. Na 2 jaar op die kamer gewoond te hebben, bedacht ik me, dat ik te goed was voor zo'n hokje en dat ik een eigen huis moest zoeken. Ook dit weten jullie nog, want met behulp van pa heb ik dat optrekje kunnen bemachtigen, toen er nog meer kapers op de kust waren.”

„Ja,” onderbrak zijn vader Bram, „dat weet ik nog heel goed, vuile afzetter!”

„Stil nou en laat hem verder vertellen!” riep Bernadette, en tot Bram: „Ga verder!”

„Ja okee,” hervatte Bram zijn verhaal, „in dat huis woon ik nu al 3 jaar, en ik heb het prima naar mijn zin daar. Ik heb een grote vriendenkring opgebouwd en ik leef zo vrij als een vogeltje.”

Hier mengde moeder zich in het gesprek: „En Bram, waar leef je nu dan van?”

Bram lachte. „Nou, van pa z'n geld natuurlijk!”

„En werk je helemaal niet?!” vroeg moeder ontsteld, „dat beetje geld dat je van ons krijgt is toch niet genoeg?” Terwijl zij de woorden 'een beetje geld' uitsprak, keek haar man haar zuur aan. Hij was het niet eens met dat 'beetje geld'.

„Daar heb je gelijk in, ma,” knikte Bram, „maar ik heb nog wel meer inkomsten. Maar werken, in de zin van iedere dag naar een baas gaan, nee. Daar kun je mij niet voor krijgen. Ik wil liever onafhankelijk en vrij zijn.”

„Ik snap er niets meer van,” riep pa Bereburger uit, „wat doe je dan voor je geld? Je berooft toch geen banken of zo?”

Weer kon Bram het niet helpen om te lachen. Maar toen hij bedacht wat hij ging antwoorden, betrok zijn gezicht, bang dat zijn antwoord niet in de smaak zou vallen. Dit merkte zijn vader op, en hierop zei hij: „O nee toch, heb ik dat? Een criminele zoon!”

„Nee, joh!” stelde Bram zijn vader gerust, „in mijn vrije tijd schrijf ik liedjes!”

De reactie van zijn vader was waarschijnlijk niet erger geweest als Bram geantwoord had dat hij inderdaad banken beroofde. Pa barstte uit: „WAT?! LIEDJES?! WAT MOET JE DAAR NU MEE?! DOE LIEVER IETS NUTTIGS. WAT HEB JE NOU AAN LIEDJES? NOEM JE DAT WERKEN?!”

Ondanks dat Bram zo iets al verwachtte, was hij toch verontwaardigd over deze reactie. Boos riep hij uit: „Ik heb toevallig wel hele bekende hits geschreven, hoor!”

„O ja, wat dan?” vroeg Bernadette enthousiast.

Hierop haalde Bram uit de binnenzak van zijn colbertje een CD van een bekende Nederlandse artiest en overhandigde deze aan zijn zus met de woorden: „Ik had al verwacht dat je dat zou willen weten.”

Toen Bernadette de CD bekeek, keek ze haar broer vol ongeloof aan. „Van hem? Dat is een onwijs succesvolle artiest!”

Bram wees Bernadette op de achterkant van het CD-doosje, waar duidelijk stond: 'Teksten en liedjes van Bram Bereburger'. Toen pas geloofde Bernadette het en ze keek nu haar broer niet met ongeloof, maar met bewondering aan.

Nu zei moeder: „Maar Bram, als je zo succesvol bent met je nummers, verdien je daar dan niets mee?”

Hierop lachte Bram: „Ik zei toch al dat ik nog een inkomstenbron had? Nou dat is dit! En ik verdien er een dik belegde boterham mee...”

Met een verontwaardigd gezicht vroeg vader nu: „Waarom stort ik dan in godsnaam elke maand duizend gulden op jouw bankrekening, als je zelf genoeg verdient!?”

„Nou pa,” verdedigde Bram zich, „jij hebt mij nooit gevraagd of het nog nodig was!”

Hierop betrok het gezicht van pa, omdat hij wist dat zijn zoon gelijk had.

Opeens bedacht Bernadette zich dat Bram gezegd had dat hij een speciale reden had om langs te komen, dus zei ze tegen hem: „Okee Bram, nu we weten hoe je het vergaat, wil ik toch wel eens weten waarom je hier bent!”

„O ja,” herinnerde Bram zich, „dat is waar ook!”

Na een korte stilte, vroeg Bernadette vol ongeduld: „Nou, waarom dan?”

Hierop stond Bram op en liep de serre in, waarna hij de huiskamer betrad. De overige gezinsleden zagen hem, terwijl ze verstomd zaten te kijken, de gang in lopen.

Inmiddels was Bram bij het restant van zijn auto aangekomen, en hij liep naar het rechterportier, dat een flinke deuk opgelopen had in de botsing. „Als het nu nog maar heel is,” peinsde hij, terwijl hij aan het portier rukte. Na enkele verwoede pogingen begaf het portier het, en stortte met een oorverdovend lawaai tegen de grond. Bram reikte met zijn hand achter de stoel van de passagier, en viste daar een pakje vandaan. De kartonnen doos was enigszins beschadigd, maar de schade viel verder mee, zag Bram nadat hij de doos opengemaakt had om de inhoud te controleren.

Bram liep terug, door de hal, en na de woonkamer doorgestoken te hebben kwam hij in de serre terecht. Hij betrad de tuin, en met een triomfantelijk gebaar overhandigde hij de doos aan zijn stomverbaasde ouders, met de woorden: „Hartelijk gefeliciteerd met jullie 30-jarige huwelijk!”

Pa en ma Bereburger keken elkaar aan, en zeiden precies tegelijk: „Verdomd, dat is vandaag!” Ze maakten de doos open en keken er verbaasd in. In de doos lagen namelijk nog 2 pakjes, één met “moeder” en één met “vader” erop. Elk van hun ouders pakte hun cadeau en maakten het open. Niet lang daarna volgden twee verbaasde kreten.

„Wat?” vroeg Bernadette met haar gewone ongeduldigheid, „wat zit erin?”

Pa Bereburger liet als eerste zijn cadeau zien, dat bestond uit een flinke stapel bijeengebundelde bankbiljetten. Bram verklaarde: „Dat is al het geld wat je me in de afgelopen vijf jaar gegeven hebt.”

Vader zat met zijn mond vol tanden, omdat hij niet wist wat hij moest zeggen.

Vervolgens toonde moeder haar cadeau: een zilveren kandelaar. „Dank je wel, Bram!” zei ze dankbaar.

„Zeg Bram,” stotterde vader Berend, „het spijt me, ik had niet zo tegen je uit moeten vallen. En dat geld was toch voor jou? Dat hoef je me niet terug te geven!”

„Ach,” antwoordde Bram, „ik gun het je graag. En het is toch wel eens tijd dat ik onafhankelijk van je word, of niet? En ik verdien zelf genoeg, dus...”

De rest van de dag werd doorgebracht met het gezellig kletsen over vervlogen tijden en toekomstplannen. Bram bleef vanzelfsprekend eten, en na het eten werd er nog een glaasje wijn gedronken op het grasveld in de tuin.

Na een slokje van de donkerrode verfrissing genomen te hebben, zei Bram: „Zeg jongens, het is wel gezellig, maar ik moet eigenlijk eens op huis aan. Ai,” bedacht hij zich opeens, „ik heb...” Snel onderbrak zijn pa hem: „Je hebt geen auto meer om in naar huis te rijden.”

„Precies,” treurde Bram, bij de gedachte aan zijn ouwe trouwe karretje.

„Maar,” stelde moeder vast, „dat is toch geen probleem?”

„Nee?” vroeg Bram, „nou misschien is het voor jou geen probleem, maar voor mij wel!”

„Welnee jongen,” stelde zijn vader hem gerust, „dat heb ik zo opgelost! Loop maar even mee.”

„Laat me niet lachen,” grinnikte Bram, „jij?” Hierna volgde hij zijn vader naar de garage, terwijl hij nog even met een grote grijns op zijn gezicht naar zijn moeder en zus keek. Bij de garage aangekomen opende pa Berend met een speciale afstandsbediening de roldeur, en wat daarachter langzaam tevoorschijn kwam, maakte Bram zó stil, dat het leek alsof hij een Ferrari zag staan. En die stond er ook! Nou ja, bijna...

De rode lak schitterend in de stralen van de ondergaande zon, de koplampen glinsterend als diamanten, stond er in de garage ... een heel oud DAFje.

II

Bram stond met open mond te staren naar de weliswaar oude, maar in perfecte staat verkerende auto die in de garage stond te blinken. Dit was wel het laatste wat Bram verwacht had toen zijn vader zei dat hij Bram's probleem wel zou oplossen.

„Nou, wat vind je ervan?” vroeg zijn vader vol verwachting, „vind je hem niet mooi?”

Bram haperde even toen hij zei: „Wa... Wat is dit? Hoe kom je aan die auto?” Zijn pa lachte even. „Dit was MIJN allereerste auto. Ik kwam hem laatst tegen op een autobeurs, en ondanks dat hij in zeer slechte staat verkeerde, herkende ik hem direct. Ik heb hem gekocht en helemaal laten restaureren en renoveren. Ik dacht: misschien heb ik er nog eens wat aan. En nu heb ik besloten hem aan jou te geven. Ik heb voor mezelf auto's zat. Accepteer je deze gift?”

„Ja natuurlijk 'accepteer' ik hem. Het is een te gekke auto,” zei Bram.

„Ja, en let wel,” merkte zijn vader trots op, „hij is zo verbouwd dat hij nu van de meest luxe voorzieningen is voorzien. Er zit een spliksplinternieuwe, superstille motor in, hij is uitgerust met elektrische ramen en spiegels, er zit een hi-tech CD-speler in, én, of het nog niet genoeg is, een kleine koelbox voor eventuele verfrissingen. Verder is hij voorzien van sportstoelen, een sportstuur, verwarming én airconditioning. Niet gek, hè?”

Nu Bram het allemaal beseftte, glunderde hij. „Te gek, pa! Hartstikke bedankt!” En bij deze woorden omhelsde hij zijn vader.

„Okee, laten we nu teruggaan naar je moeder en zuster in de tuin,” stelde vader voor.

Op het grasveld aangekomen vertelde Bram aan zijn moeder en zus over de auto die hij gekregen had. Zij waren erg blij voor hem, omdat ze zagen hoe blij hij ermee was. De stemming op het grasveld, 's avonds om een uur of tien, was opperbest.

Maar opeens dacht Bram ergens aan. Hij vroeg: „Zeg pa, dat je mij die auto geeft betekent toch niet dat ik meteen weer weg moet, hè? Ik wilde eigenlijk wel even blijven logeren, als jullie het niet erg vinden. Ik heb thuis toch niets belangrijks te doen!”

Na deze woorden reageerde niet zijn vader, maar Bernadette, die uitriep: „Yes! Leuk, blijf zolang als je wilt!”

Tegen deze uitbundigheid konden haar vader en moeder niet op, en dus besloten ze dat Bram zolang kon blijven logeren als hij wilde. Hij kon op zijn oude zolderkamertje terecht, die nu als logeerkamer dienst deed en zo goed van pas kwam. En zo werd een drukke dag op vrolijke wijze afgesloten.

Op een dag, een paar weken later, heel vroeg in de ochtend, liep Bram de trap af richting woonkamer. Hij had het vreselijk naar zijn zin bij zijn ouders. Ze gingen vaak dagjes uit met zijn vieren, en Bram vond dat het weer net zoals vroeger was. Hij was, na de dag van zijn aankomst, in zijn nieuwe DAF naar huis gereden om wat spullen op te halen en alles goed af te sluiten. Dezelfde dag was hij weer teruggekeerd naar zijn ouderlijk huis en had zich goed genstalleerd in zijn oude zolderkamertje.

Op deze morgen, liep hij, zoals gezegd de trap af naar de woonkamer. Het was nog vroeg, maar Bram wist inmiddels dat zijn ouders vroeg opstonden om samen een ontbijt te eten. Met dit in het achterhoofd deed Bram de woonkamerdeur open, in de verwachting zijn ouders en zus daar aan de grote tafel te zien zitten bij de warme broodjes en koffie. Groot was zijn verbazing toen hij dit deze ochtend niet zag. De kamer was volledig leeg. Er waren zelfs

geen voorbereidingen getroffen voor het ontbijt. Alle gordijnen waren nog volledig gesloten, terwijl die meestal 's ochtends direct opengedaan werden om het winter-zonnetje de huiskamer binnen te laten. Maar deze ochtend dus niet.

Bram liep even de huiskamer door, keek op zijn horloge om zeker te weten dat het niet midden in de nacht was, maar na drie keer kijken wist hij toch echt zeker dat het 8 uur in de morgen was. Zijn hoofd brekend over wat er nou aan de hand was, ging hij op de leren bank zitten. Maar na een kwartier was hij dit ook zat en besloot eens boven poolshoogte te gaan nemen.

Terwijl hij de trap weer opliep, verbaasde het hem dat hij zo rustig was. „De meeste mensen zouden waarschijnlijk gillend door het huis rennen,” dacht hij, „met de meest afschrikwekkende ideeën. Maar nee, ik niet. Ik ben de koelheid zelve. Ik trek me er niets van aan.” Maar nadat hij in zowel de kamer van zijn ouders als zijn zus niemand zag, dacht hij daar toch wel even anders over. En wat nu te doen?

Omdat hij niets anders wist, liep hij de trap weer af naar de huiskamer. Na daar elke vierkante centimeter afgezocht te hebben, kwam hij na twee-en-een-half uur tot de conclusie, dat er niemand was. En ook geen briefje, boodschap, vingerafdrukken of bandensporen op het tapijt.

„Vreemd,” peinsde Bram, „hier klopt toch echt iets niet. Als ze weg waren gegaan, zouden ze toch wel een briefje achtergelaten hebben. Dus dat is het niet. Maar wat is het dan wel?”

Van al dit denken ontwikkelde zich in Bram's achterhoofd een flinke hoofdpijn, en omdat zelfs zijn ouders hem dat niet waard waren, stopte hij met denken. In plaats hiervan ging hij terug naar boven, douchte zich en trok zijn beste pak aan. Toen hij helemaal tevreden was met zichzelf, ging hij naar beneden en zocht de tuin af. Misschien zaten ze daar. Maar op het grasveld was niemand, tussen de struiken was geen beweging en zelfs in de vijver was, naast een school vissen, ook niemand.

Nadat Bram boven een nieuw, droog pak aan had getrokken en het natte uithing over het balkon, ging hij in de tuin aan de tuintafel zitten met een glaasje champagne. Nu zult u denken: ‘Champagne? Terwijl zijn ouders vermist zijn?’ Nou, dat dacht ik dus ook. Maar God's wegen zijn ondoorgrondelijk, en die van Bram ook.

De rest van de ochtend en een deel van de middag bracht Bram door met het peinzen over wat er toch gebeurd kon zijn. Zo rond een uur of 3 kreeg hij plotseling een ingeving. Na van de schrik bijgekomen te zijn, zocht Bram nogmaals het huis af, maar ditmaal met een speciaal doel. Hij zocht namelijk: een pen. Toen hij na 4 uur er geen één had gevonden, wist Bram het antwoord op het raadsel. Aangezien er blijkbaar geen pennen in huis waren, konden zijn ouders geen briefje schrijven en lieten ze dit maar zitten. Gerustgesteld maakte Bram een maaltijd voor zichzelf klaar. Nadat hij dit in de tuin verorberd had, ging hij binnen televisie kijken, in de verwachting dat zijn ouders 's avonds binnen zouden komen wandelen en vertellen dat ze naar het strand waren geweest, en daarna gegeten hadden op de pier, waarna ze in een café'tje wat gedronken hadden. Maar niets van dit alles. Zijn ouders bleven weg.

Tegen een uur of middernacht was Bram het zat en hij ging naar boven. „Na een goede nacht slapen zal ik wel verder kijken,” dacht hij. Met deze gedachte viel hij al spoedig in slaap.

De volgende morgen werd Bram met een blij gemoed wakker, en liep naar beneden. Ergens had hij de hoop dat hij zijn ouders deze ochtend wél aan de ontbijttafel zag zitten, maar weer werd hij teleurgesteld. Nu wist Bram zeker dat er iets niet klopte. „Waarschijnlijk

zijn ze ontvoerd,” dacht Bram. Na hier even over nagedacht te hebben, zei hij tegen zichzelf: „En nu moet ik ze zeker weer redden? Nou ja, ik kan het in ieder geval proberen.”

Net na het ontbijt, nadat Bram had besloten er vandaag eens op uit te gaan, om te zien of hij in de nabije omgeving van het huis iets kon vinden, rinkelde de telefoon.

„Ja hallo?” nam Bram op, wantrouwig.

Onder een hoop gekraak hoorde hij, met moeite, een stem aan de andere kant van de lijn zeggen: „Brammetje, je ouders zijn...” Het laatste kon Bram niet verstaan, vanwege het gekraak. Net toen hij wilde vragen of diegene zo vriendelijk wilde zijn om zijn of haar boodschap te herhalen, hoorde hij een klik die aangaf dat diegene net had opgehangen.

„Shit,” dacht hij, „dat is geen zuivere koffie. Daar moet ik iets aan doen.”

En aldus besloot hij erop uit te gaan om te proberen het spoor van de onbekende kraker (aan de telefoon, wel te verstaan) te volgen.

„Maar eerst moet ik voorbereidingen treffen,” zei Bram tegen zichzelf, „zodat ik niet onvoorbereid ten strijde trek.”

Hierop doorzocht hij de secretaire van zijn vader, en vond daarin een pak bankbiljetten (dezelfde die hij zijn vader een paar weken geleden gegeven had), een paar credit-cards en een stapeltje blanco cheques.

„Zo, dat is voor de onkosten,” dacht hij. Verder stak hij zijn eigen portefeuille bij zich en zijn autosleutels, en sloot de voordeur achter zich.

Nadat Bram de burens gewaarschuwd had dat er voorlopig niemand in het huis zou zijn en hij hen gevraagd had een beetje op te letten, liep hij nogmaals om het huis heen om zich ervan te vergewissen dat alles afgesloten was. Daarna liep Bram naar de garage, reed zijn autootje de oprit af en het nieuwe hek door, stapte uit, sloot de garage én het hek af en stapte weer in zijn auto. Terwijl de radio een vrolijk deuntje speelde, scheurde Bram weg over het bospaadje.

III

Het was een warme nazomerdag, midden in december. Het was vroeg in de middag (of laat in de ochtend, wat u liever hebt), en de zon scheen vrolijk over het bontgekleurde landschap. De bijtjes vlogen zoemend van bloem naar bloem, de vogels floten melodieuze melodieën en de hertjes gluurden voorzichtig door de struiken.

Wat zij daar zagen, was, beschenen door de warme zonnestralen van de gouden bol die al hoog aan de hemel stond, een felrode auto, die over het bosweggetje scheurde alsof het een 4-baans snelweg was. Veel dieren moesten in doodsnood rare sprongen maken om de chromen bumper te ontwijken.

De lange man achter het stuur van het vehikel merkte dit alles niet, hij floot lustig een liedje terwijl hij met één hand de auto op een kruising naar rechts draaide. Hij keek nog even in zijn achteruitkijkspiegel om te zien hoeveel dieren hij nu weer had doodgereden. Jammer, het viel dit keer mee.

Bram had zich voorgenomen om maar wat te rijden totdat hij iets zou zien wat hem verder zou helpen. Jammer genoeg voor Bram was dit niet zoveel, zodat hij al bijna bij de grens was toen hij eens nadacht over wat hij nou eigenlijk aan het doen was. Hij kwam tot conclusie dat hij zo ook niet verder kwam, en in Oost-Europa zou hij zeker niets vinden. Daarom keerde hij de DAF en stevende recht op een stadje af, wat midden in het zanderige landschap lag.

In het stadje aangekomen merkte hij, dat de benzinetank van zijn auto op 'droog' stond en daarom stopte Bram bij een benzinestation aan de westkant van het drukbezochte stadje. Na zijn tank volgegooid te hebben, betaalde Bram met de credit-card van zijn vader. „Ik doe dit immers voor hem, dus mag hij het betalen,” dacht Bram.

Ditzelfde dacht hij aan begin van de avond ook toen hij in een vijf-sterren-restaurant een driegangen-maaltijd bestelde. En hij dacht het nogmaals toen hij aan het eind van de avond een kamer reserveerde in het Hilton. En hij dacht het weer toen... Nee, nu weten we het wel.

Bram was niet tevreden over deze dag, het had immers niets opgeleverd. Nadat hij een paar uur in zijn bed had liggen woelen, bedacht Bram zich opeens dat hij zo misschien aanwijzingen miste van de grote onbekende. „Morgen koop ik een autotelefoon,” besliste hij, waarna hij in een diepe, droomrijke slaap viel.

En inderdaad, de volgende ochtend ging Bram, na het nuttigen van een Engels ontbijt in het hotel, weer in zijn auto zitten en reed rechtstreeks naar een grote winkelstraat in de stad waar hij overnacht had. Hij parkeerde zijn limousine en liep de straat drie keer op en neer, totdat hij midden boven de straat een groot, felverlicht reclamebord zag hangen met daarop de tekst: ‘Autotelefoons aan uw linkerhand’.

Bram keek links en inderdaad, daar stond een grote elektronikawinkel met honderden autotelefoons in de etalage. „Goh,” dacht Bram, „dat ik dat niet eerder zag!”

Hij stapte de winkel binnen en zei tegen de jongeman achter de toonbank: „Doet u mij maêr een autotelefoon. De duurste graêg, kèrel.”

De jongeman keek hem verbaasd aan, en zei toen heel beleefd: „Jawel, meneer. Ik zal ervoor zorgen, meneer.”

Bram lachte in zijn vuistje. „Heerlijk om met geld te smijten,” dacht hij, „vooral als het niet van jou is.”

Hij kreeg van de jongen een autotelefoon overhandigd en een briefje met het nummer van de telefoon erop.

„Zeer bedankt, jongeman. Hij zal zo wel meegaën, heur!” zei Bram, en hij verliet de winkel, de jongeman met de bankbiljetten in zijn handen en met open mond achterlatend.

Bram bereikte zijn auto, stapte in en sloot de autotelefoon aan. Hij had hem nauwelijks aangesloten, of de telefoon rinkelde al.

„Ja hallo?” zei Bram.

„Ga naar Amersfoort,” antwoordde de mysterieuze stem, wederom onder luid gekraak.

„Hoe weet...” begon Bram, maar hij stopte opeens. Hij hoorde namelijk niets meer na een: KLIK!

„Hè, wat is dat nou?” verwonderde Bram zich, „hoe weet die... Nou ja, laat maar. Wat zei 'ie? Naar Amersfoort? Jezus, dan moet ik weer helemaal terug rijden. Nou het moet maar.”

Bram zuchtte. Het zat niet echt mee. Moest 'ie weer terug! En het was een raadsel hoe de mysterieuze stem het nummer van een autotelefoon wist, die Bram een kwartier geleden gekocht had. Maar in ieder geval was nu duidelijk dat in Amersfoort de oplossing lag. Bram besloot er direct heen te rijden.

De rode DAF scheurde de stad uit, richting snelweg. Eenmaal hier aangekomen, trapte Bram het gaspedaal volledig in. De teller schoot binnen een paar seconden naar de honderden-tachtig. En de auto ging er achteraan.

In dit tempo schoot het flink op, en het humeur van Bram werd ook steeds beter. Hij neuriede vrolijk een straatdeuntje, en met één hand aan het stuur liet Bram de wagen over de snelweg zigzaggen. En dit had hij beter niet kunnen doen. Langzaam maar zeker drong het geluid van gillende sirenes tot hem door.

„Zeker weer zo'n bezopen zondagsrijder, die andermans leven in gevaar brengt door zijn rijstijl,” mopperde Bram.

Des te meer verbaasd was hij, toen het gejack van de sirenes steeds dichterbij kwam, en op een gegeven moment zelfs voor ZIJN auto bleef hangen.

„Toch aardig van die agenten,” meende Bram, „dat ze mij even waarschuwen. Ja, nu weet ik het wel, bedankt en tot ziens.”

Maar de politieauto zei geen “tot ziens”. Sterker nog: hij zei: “Wil de meneer in de felrode DAF zijn bolide even langs de kant van de weg parkeren...”

Meteen keek Bram om zich heen om te zien waar die zondagsrijder zich bevond. Toen hij niemand in een rode DAF zag, keek hij de politiewagen in. Daar zag hij een agent, die hem wenkte.

„Goh,” zei Bram tegen zichzelf, „ze zijn wel erg vriendelijk vandaag.” En hij zwaaide vrolijk terug.

Maar na vijf minuten onophoudelijk de sirene gehoord te hebben en de mededeling langs te zien komen in de lichtbak achterin de politiewagen, begon hij het toch wel vreemd te vinden.

En hij vond het nog vreemder toen de politiewagen opeens op zijn rem stond, waardoor de DAF van Bram met een dreun en een hoop gekraak stilstond.

Op dat moment gooide Bram de deur open en sprong uit zijn wagen. Op dat moment vergat hij echter even dat hij in een klein autootje zat, met het gevolg dat hij op niet zachtzinnige wijze zijn hoofd stootte tegen de rand van het dak.

„G.V.D.!” schreeuwde Bram, met een pijnlijk gezicht. „Heb ik dat? Mijn auto beschadigd en mijn hoofd ook nog eens! Fijn!”

Inmiddels waren ook de politieagenten uit hun wagen gestapt, en zij aan zij kwamen ze, met de knuppel dreigend in de hand, op Bram af.

„Zo meneer, vertelt u eens waarom u niet op onze meldingen reageerde,” zei de ene agent. Zijn stem was zacht, hij fluisterde meer dan dat hij praatte. „Wij waren al een kwartier bezig met u dringend te verzoeken om uw wagen te parkeren.”

„MIJN wagen?” vroeg Bram verbaasd en verontwaardigd, „ik dacht dat u een felrode DAF zocht! Mijn gifgroene auto lijkt daar toch niet echt op, dacht ik?”

„Eh, meneer, ik zou eens achter u kijken als ik u was. U zal dan voor een grote verrassing komen te staan,” zei de andere diender spottend.

Bram twijfelde, hij vertrouwde de agenten nog niet helemaal. Maar de indringende blik van de agenten deed hem toch omdraaien. Daar zag hij wat hij al verwachtte: zijn rode DAF.

„Nou, en daar staat mijn rode DAF. Dat had ik u zo ook wel kunnen vertellen,” zei Bram triomfantelijk.

De ene agent keek zijn blauw-geuniformde collega aan en tikte met zijn wijsvinger tegen zijn voorhoofd.

„Dus, meneer,” fluisterde hij, „dus als ik het goed begrijp, verbetert u me als ik het fout heb, hadden wij het over een felrode DAF, terwijl u bekend dat u een felrode DAF bezit, die op dit moment tegen onze splinternieuwe politiewagen geparkeerd staat.”

„Juist,” zei Bram, „dus als u even een schuldbekentenisje wilt schrijven voor de schade aan mijn rode DAF...” Hier stopte hij plotseling. Het werd hem opeens pijnlijk duidelijk dat HIJ degene was die de klabakken zochten.

„Ai,” zei Bram schuldbewust, „ik snap het.”

De agenten keken elkaar met een veelbetekenende blik aan, en Bram staarde uit schaamte naar de grond.

„Mooi,” concludeerde de fluisterende, „wat is uw naam?”

Bram vertelde de dienstdoende dienders al de noodzakelijke gegevens, waarna hij de bumper van zijn DAF van de achterkant van de politiewagen trok, hem in de achterbak van zijn eigen auto legde en vertrok.

Een paar honderd meter op weg keek hij in zijn achteruitkijkspiegel, en toen hij zag dat de politiehonden omgedraaid waren, trapte hij zijn gaspedaal vol in.

„Dat zijn onkosten voor pa,” zei Bram tegen zichzelf en de cabine van zijn DAF, „de boete wordt van pa zijn rekening afgeschreven en deze creditcard rekent wel af met de reparatiekosten.”

En de felrode DAF verdween, zonder achterbumper, richting de horizon. Het enige wat in dit plaatje miste, was een ondergaande zon.

„Daar gaan we wat aan doen,” dacht Bram. Hij zei een gebedje, en ja hoor, de zon verdween in een rode gloed achter de horizon.

IV

Het was twee dagen later, aan het eind van de middag, toen Bram de buitenrand van Amersfoort bereikte. Onderweg had hij zijn DAFje laten repareren, en de rekening van driehonderd gulden had hij afgedaan met het wapperen met “zijn” creditcard, waarna de monteur plotseling wel héél vriendelijk was geweest.

Zoals gezegd naderde de geheel opgeknapte DAF Amersfoort. Het was deze dag geheel bewolkt, en om de zoveel tijd plensde het flink. De ruitwissers van Bram's auto maakten overuren. Maar binnenin de auto was het lekker warm en Bram float vrolijk mee met de autoradio. Maar zijn stemming verminderde enigszins toen hij Amersfoort binnenreed. Dit werd veroorzaakt door een gevoel van machteloosheid. Hij had geen idee wat hem nu te doen stond. Het enige wat hij wist, is dat hij naar Amersfoort moest. Nu, daar was hij nu. Maar ook besepte hij, dat de mysterieuze telefoneerder hem wel verdere instructies zou geven. Dus daar moest hij dan maar op wachten.

Bram besloot daarom wat te gaan eten en te wachten op de dingen die komen zouden.

Hij stapte uit zijn auto, die hij op een klein, donker parkeerplaatsje had geparkeerd. Terwijl hij wegliep, bedacht hij zich plotseling.

„Wacht!” riep Bram stilletjes uit, „die geheimzinnige geheimzinnigerd kan me natuurlijk alleen via de autotelefoon bereiken! Dus als ik niet in mijn auto ben, kom ik ook niets te weten. Dan zit ik hier straks vast!”

Terwijl hij alle mogelijkheden overwoog, stond Bram stil onder het schijnsel van een lantarenpaal. Het schijnsel scheen echter niet, aangezien de lantarenpaal niet brandde.

„Nou,” besloot Bram, „ik ga echt niet in mijn wagen zitten wachten tot die Jan Doedel een keer belt. Ik heb honger, dus ik ga eten.”

En zo gedacht, zo gedaan. Bram liep het eerste het beste restaurant binnen dat hij tegenkwam. Toevallig was dit een vijf-sterren restaurant. „Onkosten,” dacht Bram.

Hij ging aan een twee-persoons tafeltje zitten, en bekeek de menukaart. Toen de ober aan zijn tafeltje verscheen, en hem vroeg wat meneer wenste te gebruiken, antwoordde Bram: „Doet u mij maêrr een borrdje gebakken aêrrdappels, met een biefstukje en een glaêsje champagne. O nee,” voegde hij eraan toe, „maêk daêr maêr een flesje van.”

De ober keek Bram verbaasd aan, en zei toen: „Jazeker, meneer. Het komt eraan.”

En inderdaad, het kwam eraan. En snel ook. Na vijf minuten stond het bord te dampen op de tafel van Bram. „Wat een nep-accentje al niet kan doen,” dacht hij.

Het eten verdween snel in de maag van Bram, en hij genoot van de champagne. Maar onder de tevreden blik op zijn gezicht school een hoop onzekerheid. Bram vroeg zich af of hij wel juist had gehandeld. Had hij niet beter in de auto kunnen blijven zitten om zo een bericht van de ontvoerder te kunnen ontvangen?

Maar net toen hij besloten had om naar de auto terug te keren, naderde de ober weer. Toen hij het tafeltje van Bram had bereikt, stopte hij en meldde Bram beleefd: „U bent aan de telefoon gewent, meneer Bereburger.”

Bram wilde opstaan om naar de telefoon te lopen, maar de ober was hem voor en overhandigde hem een zaktelefoon.

„Handig,” dacht Bram, „dat doen ze zeker alleen bij deftige klanten zoals ik.”

Hij nam de telefoon aan en zei tegen de hoorn: „Met Bram Bereburger.”

„Genoten van de maaltijd?” Bram herkende de stem direct. „Mooi, want dan heb je energie opgedaan voor de volgende stap.”

„Wacht even,” onderbrak Bram hem (of haar, dat was vanwege de misvorming van de stem niet geheel duidelijk), „waarom hou je me zo aan het lijntje? Wat wil je van me? Vraag anders gewoon losgeld, zoals elke ontvoerder, in plaats van me van hot naar her te sturen.” Hij wond zich nu echt op.

„Stel geen vragen,” antwoordde de mysterieuze dreigend. En met daarna een veranderde, bijna gewone stem: „En wie zegt trouwens dat ik een ontvoerder ben? Misschien wil ik je alleen maar helpen.”

„Ja, maak dat je grootje maar wijs,” bromde Bram.

„Nou, hoe dan ook, wil je nog weten wat je nu moet doen?” vroeg de krakende kraakstem.

„Ach, als je niets anders weet,” zuchtte Bram, „dan moet het maar.”

De onbekende antwoordde meteen, en aan de toon van de stem te horen, leek het alsof de boodschap voorgelezen werd. „Goed dan, koop de Amersfoortsche Courant van gisteren.” En direct daarna: KLIK!

Bram klapperde bijna met zijn oren, zo verontwaardigd was hij. De krant van gisteren!? Hoe gek dacht die crimineel wel niet dat Bram Bereburger was!? Hij of zij bekeek het maar! Bram Bereburger liet niet met zich sollen... Hoewel, het waren wel de levens van zijn ouders die op het spel stonden...

Onder deze overpeinzingen werd de bodem van de fles champagne snel zichtbaar, en onder diezelfde overpeinzingen was de fles opeens leeg.

„Hè, jammer,” dacht Bram, „het smaakte me net zo goed!” Hij besloot nog een flesje te bestellen, en wilde net de ober roepen, toen deze al aan kwam schuifelen.

„Dat is snel,” verbaasde Bram zich, „als ik alleen maar wil dat de ober komt, dan is hij er al.”

En hij was nòg meer verbaasd, toen hij zag dat de ober een fles champagne in zijn hand had. „Kan die man gedachtenlezen of zo?” vroeg Bram zich af.

„Alstublieft, mijnheer Bereburger,” kroop de ober, „met de complimenten van de dame aan de tafel achter u.”

Onbewust draaide Bram zijn hoofd direct om. En wat hij daar zag, liet hem sprakeloos. De ober liep beledigd weg, toen hij geen antwoord kreeg. Bram staarde nog steeds naar het beeld achter zijn rug. Aan de tafel achter hem zat een oogverblindend mooie, jonge vrouw, met lang blond haar, en nog langere benen, in een kort, felrood minirokje gestoken. En natuurlijk een bijkleurende blouse. We hebben het wel over een vijf-sterren restaurant, en niet over een louche nachtclub, dus bovenkleding was verplicht.

Bram stond op, pakte de fles champagne en zijn glas op, en liep soepel naar de vrouw aan de tafel. Daar aangekomen, pakte hij zwijgend het glas van de dame op, en schonk haar, en zichzelf een glaasje champagne in.

„Goedenavond,” sprak Bram, „bedankt voor de champagne. Mijn naam is Bram Bereburger.”

„Hallo,” antwoordde de vrouw zwoel en verleidelijk, „geen dank. Ik ben Barbara Beretti.”

Ze reikte haar rechterhand naar Bram toe. Die pakte het fraaigevormde lichaamsdeel vast en zoende haar rug.

„Ga zitten,” nodigde Barbara hem uit, „of was je nog niet klaar met eten?”

„Jawel,” antwoordde Bram stamelend, verbaasd over de brutaliteit en de spontaniteit van de vrouw.

Als in een droom ging hij tegenover de vrouw van zijn dromen zitten. Zij hief haar glas op, en stootte het tegen dat van Bram aan.

„Proost, Bram,” glimlachte Barbara, „op je gezondheid.” Bij deze woorden keek ze Bram doordringend, ja bijna liefdevol aan.

Bram voelde zich niet helemaal op zijn gemak. Wat wilde deze vrouw van hem (behalve 'the obvious', zoals de Engelsen plachten te zeggen)?

Barbara begon een kruisverhoor: „Zeg, ik kon het niet helpen, maar ik ving je telefoongesprek op. Heb je problemen?”

„Ja,” mompelde Bram. Verder zei hij niets, want hij was nog enigszins wantrouwig tegenover deze onbekende dame.

Maar Barbara was het daar blijkbaar niet mee eens, want ze ging schaamteloos door: „Nou, vertel dan! Misschien kan ik je helpen.”

Bram zuchtte. Moest dit nu? Maar toen bedacht hij zich, en hij nam zich voor al zijn remmingen van zich af te schudden en er volledig voor te gaan. Zij was immers begonnen, en er leek geen kwaads achter te schuilen. Dat kon ook eigenlijk niet, als je zag hoe ze eruit zag. Zo iemand moet je eigenlijk direct vertrouwen.

„Goed,” begon hij, met frisse moed, „ik zal je alles vertellen. Vijf dagen geleden zijn mijn ouders en mijn zusje ontvoerd. Ik logeerde bij hen, na ze 5 jaar niet gezien te hebben. Toen ik op een ochtend beneden kwam, was er geen spoor van ze te bekennen. Ik heb het hele huis afgezocht, maar niets gevonden. Toen werd ik de volgende dag gebeld door iemand met een misvormde stem en een hoop gekraak, die zei: `Brammetje, je ouders zijn in...'. De rest kon ik niet verstaan vanwege het gekraak. Toen ben ik...” Bram stopte even om op adem te komen, en ging toen weer verder: „Toen ben ik met de auto erop uit getrokken, om een spoor te ontdekken van de ontvoerder. Ik reed eerst naar de oostgrens, maar toen werd ik, via mijn autotelefoon, weer gebeld met de mededeling dat ik naar Amersfoort moest gaan. Nou, dat heb ik gedaan, en ik was net aan het eten toen ik weer gebeld werd, met de mededeling dat ik de krant van gisteren moet kopen. Nou, dat heb je gehoord, en dat was het tot nu toe.”

„Jeetje,” zei Barbara medelijdend, „wat erg voor je. Ik wil je helpen, Bram. Laat me je helpen.”

Bram keek haar aan. Hij wist niet goed hoe zich te gedragen. Een bloedmooie vrouw die spontaan haar hulp aanbiedt? Maar toen besloot hij het gebaar te accepteren. Het kon toch geen kwaad?

„Goed,” zei hij dankbaar, „je mag met me mee. Samen zullen we mijn ouders vinden.”

Wat Barbara toen deed, was iets dat Bram niet verwachtte, maar dat hem wel blij stemde. Ze vloog hem om zijn nek en zoende hem vol op zijn mond. Bram dacht: „Dit is een teken van goodwill. Wat zeg ik, meer van opperste overgave!”

„Goed,” peinsde Barbara, „wat kan ik doen om je te helpen? Laat me eens denken...”

Ze keek rond om te zien of iets haar op een idee bracht. Toen viel haar oog op haar tas. „Ja, dat is het!” riep ze uit, „de krant!”

„Wat is er met de krant?” vroeg Bram niet-begrijpend.

„De krant van gisteren!” riep Barbara nog steeds even enthousiast, „die zit in mijn tas!” Ze greep haar tas, die over de leuning van haar stoel hing, en viste er een krant uit. Hierop overhandigde ze hem met een triomfantelijk gebaar aan Bram.

Deze las snel de kop van de krant. „De Amersfoortsche Courant, 16 december. Yes! Dat was inderdaad gisteren.”

Koortsig doorzocht Bram de voorpagina. „Shit, niks!” baalde hij. Hij sloeg de krant open en begon in een beretempo de koppen voor te lezen: „`Aardbeving in Californië'. `Man berooft van hond'. `Schandaal rond koningshuis'. Nee, dat is het allemaal niet.” Maar dan veerde hij overeind. „Hier,” riep hij uit, „`Top-zakenman met gezin spoorloos verdwenen'! Zou dat het zijn?”

„Nou, lees dan voor!” maande Barbara hem, „dan weet je het zeker!”

„Goed,” zei Bram, en hij begon: „Vier dagen geleden, op 12 december, is in het plaatsje B. de top-zakenman Berend Bereburger, samen met zijn vrouw Babs en dochter Bernadette spoorloos verdwenen. Buren van het echtpaar brengen de verdwijning in verband met de aanwezigheid van hun zoon, Bram Bereburger, in het huis. Hij logeerde daar na vijf jaar afwezigheid, waarin hij niets van zich had laten horen.”

„Wacht even!” onderbrak Barbara hem, „waar slaat dat op? Wat erg! Beschuldigen ze jou zomaar!”

„Het wordt nog erger,” mompelde Bram, „luister maar: Bram Bereburger werd altijd al als de minste van de familie beschouwd, hij heeft met moeite zijn middelbare schooltijd afgemaakt en verder op de centen van zijn vader geteerd, aldus meneer A.S., die in de buurt van de Bereburgers woont. De ochtend na de verdwijning, is Bram, na op het achtergrasveld een glas champagne te hebben gedronken, vertrokken na eerst de buren gewaarschuwd te hebben. De dag daarna werd hij aangehouden vanwege roekeloos rijden. Waarschijnlijk was hij dronken, vervolgd meneer A.S. sceptisch. De politie wil echter Bram nog niet arresteren vanwege gebrek aan bewijs. Daarom vragen ze bij deze gelegenheid mensen die iets meer weten, te bellen naar hun plaatselijke politiestation. Dit verhaal zal in deze krant op de voet worden gevolgd. Trouwens, het signalement van Bram Bereburger luidt: ... Wel G.V.D.!” schreeuwde Bram uit, „wat denken die...”

„Rustig, Bram,” onderbrak Barbara hem weer, „we zitten wel in een restaurant, hoor!”

„Nou, en?” ging Bram woest verder, „het eten was toch niet te vreten! OBER!” De ober kwam aangeschuifeld. „Ja meneer, wat kan ik voor u doen?”

„Breng de rekening, nu meteen!” beet Bram hem toe.

De ober wist niet hoe hij het had. Dit was wel een heel verschil met de man die eerst met aê's en è's gesproken had. Maar mede door zijn professionele opleiding trok hij zich er verder niets van aan, en antwoordde kalm: „Ja meneer.”

Nadat de ober de rekening gebracht, en Bram hem betaald had, schuifelde eerstgenoemde weg, terwijl laatstgenoemde het restaurant uitstormde, met Barbara achter zich aan. Bram liep, ja rende bijna meteen naar zijn auto. Daar aangekomen rukte hij het portier open, maar in zijn woede vergat hij even dat hij nog slot zat, met het gevolg dat hij alleen de deurkruk eraf trok.

„SHIT!” riep Bram uit, de deurkruk op de grond smijtend, „rotauto!”

Barbara nam zwijgend de sleutels van Bram over, liep naar de andere kant van de auto, opende daar, na hem van het slot te gehaald te hebben, het portier, ging in de auto zitten en opende van binnenuit het portier van Bram. Deze ging zitten, maar vergat voor de tweede keer dat het een lage auto was, en stootte keihard zijn hoofd, op dezelfde plek waar hij het enkele dagen geleden, in de situatie met de politieagenten, gedaan had.

Bram had geen woorden meer voor zijn woede, hij was eerder geneigd in huilen uit te barsten. Barbara zag het, en nam zijn hoofd in haar handen en drukte het tegen haar borst. Op dat moment vergat Bram al zijn verdriet, en was voor een paar seconden in het paradijs.

Na dit gelukzalige moment nam de realiteit weer de overhand. Bram nam de krant en scheurde met een wilde beweging het artikel eruit. Dat stopte hij in het handschoenenkastje van het dashboard. Daarna scheurde hij, met eenzelfde wilde beweging, de bon eruit voor abonnementsaanvragen.

„Wat ga je doen?” vroeg Barbara verwonderd. Zij had alle bewegingen van Bram met belangstelling gevolgd.

„Ik ga lid worden van deze weezinwekkende krant,” mopperde Bram, niet zozeer tegen Barbara, maar meer tegen de krant, „zodat ik kan volgen wat die achterlijke gladiolen over mij te zeggen hebben. Alleen,” vervolgde hij aarzelend, „heb ik één probleem.”

„En dat is?” wilde Barbara weten.

„Ik weet niet,” antwoordde Bram, „waar ik hem kan ontvangen. Ik ben de komende tijd toch niet thuis, dus...”

„Hè, waar ben je dan?” onderbrak Barbara hem (wat zo te merken een gewoonte van haar was).

„Weet ik veel!” deed Bram enigszins geïrriteerd, „in hotels en zo. Ik moet waarschijnlijk toch het hele land doorreizen, dus ik kan niet op één plaats blijven. En in het huis van mijn ouders hoef ik niet te blijven, want de ontvoerder zou wel gek zijn om ze daar in de buurt gevangen te houden. En in mijn eigen huis heb ik helemaal niets te zoeken, want in die uithoek zijn ze ook niet.”

Barbara keek hem begrijpend aan. „Maar wat ga je nu dan doen?” vroeg ze.

„Nou, als eerste ga ik voor vannacht een slaappleats zoeken, om morgen naar het huis van mijn ouders te rijden om de burens eens te ondervragen en vooral meneer Albert Stienstra, van op de hoek, die zoveel fraaie dingen over mij wist te vertellen. Volgens de mysterieuze mysterieuzerd was het krantartikel een aanwijzing... God ik haat dat woord,” onderbrak hij zichzelf, „het lijkt wel of ik aan een speurtocht van de padvindere mee doe of zo. Nou ja, in ieder geval denk ik dat ik via mijn ouderlijk huis iets verder kom. Dus nu ga ik een hotel zoeken, want ik heb een goede nacht slaap wel nodig.”

Na deze woorden stak hij de sleutel in het contact en wilde hem omdraaien. Inderdaad: ‘wilde’, want hij deed het niet. De reden: Barbara pakte zijn hand vast en zei: „Je hoeft niet naar een hotel. Je kunt toch bij mij slapen? Ik woon hier in Amersfoort. Dan gaan we morgen samen naar het huis van je ouders.”

Bram keek haar dankbaar aan, en zei: „Dat is een geweldig idee van je! Dat scheelt mijn vader weer geld!” (hoewel wij allemaal weten dat dat niet de ware reden was).

„Maar,” voegde hij er aarzelend aan toe, „vind je het echt niet erg? Ik wil je niet tot last zijn.”

„Welnee,” antwoordde Barbara lachend, „ik vind het juist leuk. Het is een tijd geleden dat er een man bij me in huis geweest is.”

Dit verbaasde Bram. Nu pas dacht hij eraan dat hij er al die tijd van uitgegaan was dat Barbara verliefd, verloofd of getrouwd was, maar zich er nooit over verbaasd had dat ze dan toch zo vrijpostig was. Maar nu was het hem duidelijk. Ze was dus vrijgezellig (hoewel Bram dat nu weer niet begreep).

„Nou, vertel me maar hoe ik moet rijden,” glimlachte Bram (nou ja, eigenlijk zei hij het eerst en glimlachte pas dáárna).

„Dat is goed,” stemde Barbara mee in, „start je motor maar.”

Bram deed het, en met de vrouw van zijn dromen naast zich, stuurde hij zijn wagen de parkeerplaats af en de weg op.

Het was de volgende ochtend. Bram had, zoals het een gentleman betaamt, op de bank geslapen in het huis van de goddelijke Barbara. Ze zaten samen aan de ontbijttafel, en Bram was, ondanks de tegenslagen en de situatie op zich, in een zonnig humeur, wat voornamelijk kwam door het gezelschap. Het plan voor deze dag was zo vroeg mogelijk naar het ouderlijk huis van Bram te rijden, om daar de buurtbewoners te ondervragen en naar eventuele aanwijzingen te zoeken.

Het was een uur of zeven, en Bram zag er vermoeid uit. Ondanks (of juist doordat) hij de nacht in het huis van een nimf had doorgebracht, was er van slapen niet veel terechtgekomen. Hij had vrijwel de gehele nacht liggen piekeren over wat hem te doen stond. Zo wist hij bijvoorbeeld nog steeds niet hoe het probleem met de krant moest oplossen. Hij wilde persé elke dag die krant ontvangen, vanwege eventuele mededelingen van de onbeschofte ontvoerder. Maar hij was waarschijnlijk elke dag ergens anders.

„Gaan we zo?” verstoorde Barbara zijn gedachten, „ik ben klaar.”

„Ja, da's goed,” antwoordde Bram, „nog even mijn eitje opeten.” Hierop pelde hij zijn halfzachte ei, en werkte hem met twee happen naar binnen. „Kom op dan,” spoorde hij Barbara aan.

Ze liepen de woonkamer van het overigens zeer rijk gemeubileerde huis uit, de gang door en passeerden de witgelakte voordeur. Barbara sloot deze deur af, en Bram opende de passagiersdeur van zijn felrode DAF (de linkerdeur was nog niet gerepareerd). Hij stapte in, en Barbara volgde. Bram startte de auto, en draaide de oprijlaan van het huis af.

„Ik moet eerst nog even tanken,” zei Bram toen Barbara hem vragend vroeg waarom hij niet richting de snelweg reed.

„Aha,” antwoordde Barbara, en ze keek weer uit haar raampje naar buiten.

Bram stuurde de auto het pompstation in, stapte uit en vulde de tank. Daarna liep hij het winkeltje in. Barbara zag hem voor de kassa staan terwijl hij afrekende. Toen zag zij hem even niet meer, totdat hij het winkeltje uitkwam, met zijn handen achter zijn rug. Bram liep naar de auto, wachtte tot Barbara het portier van binnenuit geopend had, en toen hij zat, toverde hij een prachtig boeket bloemen achter zijn rug vandaan en reikte deze aan Barbara over. „Voor je hulp,” zei hij erbij.

„Ah, joh!” riep Barbara uit, „dat had je toch niet hoeven doen!” En zij kuste hem vol op de mond. Bram was verbaasd, maar schrok niet terug. In tegendeel, de kus duurde wel een halve minuut, tot Barbara hijgend uit ademnood haar lippen lostrok van die van Bram. Met grote ogen staaarde zij Bram aan, en zei toen liefdevol: „Dank je wel.”

„Geen dank,” fluisterde Bram terug, en trapte het gaspedaal van zijn auto vol in. Niet dat de auto toen vooruit ging, want de motor liep nog niet. Bram draaide het contactsleuteltje om, trapte het gaspedaal in, maar nog kwamen ze geen centimeter verder.

„Ik zou hem even eerst in zijn één zetten,” lachte Barbara.

Schaamtevol keek Bram naar zijn versnellingspook. „Vrij”, zei deze.

„Bedankt,” zei Bram, niet tegen de versnellingspook, maar tegen Barbara, „ik geloof dat ik een beetje van slag ben.”

„Geeft niet,” antwoordde Barbara, „ik ook.”

Bram drukte zijn koppeling in, zette de auto in zijn één, trapte het gaspedaal in, en ja hoor, ze gingen vooruit. Bram reed de auto de weg op, en stuurde naar links, op een haartje een paaltje missend, de afslag “SNELWEG” op.

Het was rustig op de weg, wat niet zo gek was, zo vroeg op de morgen, en dat op zondag. Bram kon dus de snelheidsmeter van zijn auto op laten lopen tot ongeveer honderd-en-tachtig. Het incident met de twee politieagenten, een paar dagen geleden, was Bram blijkbaar alweer vergeten, of het kon hem gewoon niks schelen.

In dit tempo was de bestemming van Bram en Barbara, het ouderlijk huis van eerstgenoemde, snel bereikt. Dit keer dacht Bram wel aan het hek rondom het huis, en hij stopte er daarom netjes voor. Hij stapte uit, en opende de ingang van het nieuwe hek. Hij liep terug naar de auto, stapte in en reed dezelfde ingang door. De auto werd geparkeerd, en Bram en Barbara liepen naar de voordeur.

„Wacht!” riep Barbara plotseling uit, „je zou toch die Albert Steenstra...”

„Stienstra,” onderbrak Bram haar, „Albert Stienstra. Ja, die zou ik even lastig gaan vallen, maar ik denk niet dat hij op zondagochtend om negen uur al wakker is. Dus dat doe ik vanmiddag wel.”

„Maar wat ga je dan nu doen?” vroeg Barbara.

„Eerst ga ik even douchen en frisse kleren aantrekken. Dan ga ik iets te drinken nuttigen, even lekker zitten en de post doorlezen, en daarna zie ik wel verder,” antwoordde Bram terwijl hij de voordeur van het slot haalde.

Binnen gekomen zei hij tegen Barbara: „Maak het jezelf gemakkelijk, ik ga me boven even opfrissen,” en hij liep de trap op.

Barbara betrad de woonkamer, en zei bij zichzelf, de kamer plus inhoud observerend: „Nu snap ik waarom de ouwelui van Bram ontvoerd zijn. Tjonge, die zitten flink in de slappe was zeg.”

Ze nam plaats op de ruime lederen bank, en zocht de afstandsbediening van de televisie. Nadat ze hem gevonden had, schakelde ze de TV aan. Het nieuws was bezig. Barbara verhoogde het volume, om te horen waar het over ging.

“Enkele dagen geleden is in een klein dorpje, ergens in Nederland, het echtpaar Bereburger ontvoerd, samen met hun dochter...”

„BRAM!” schreeuwde Barbara naar boven, „KOM HIER! JE OUDERS ZIJN OP TV!”

Direct hierop hoorde zij gestommel boven zich, en Bram kwam, gewikkeld in een handdoek, de trap afstormen. Hij nam de moeite niet om de hele trap af te lopen, en sprong over de laatste 5 treden heen.

„Waar?” hijgde hij, toen hij half struikelend de bank had bereikt, „laat zien!”

Barbara wees op de TV. „Hier, op het ochtendjournaal! Ze hebben een item over je pa en ma!”

„Stil,” zei Bram haastig, „ik wil het horen.”

“Buren van het echtpaar brengen de verdwijning van de top-zakenman en zijn gezin in verband met...”

„Jaja,” mopperde Bram, „met mij zeker! Nou, laat maar!” En hij greep de afstandsbediening van de TV en zette hem op een ander het kanaal. “En hier hebt u uw verschrikkelijk smakelijke ovenschotel, met maar tweehonderd-vier-en-tachtig calorieën!” schalde het uit de speaker.

„Hou je ...” begon Bram, maar toen hij zag dat Barbara hem verwijtend aankeek, slikte hij zijn laatste woord in. Wel zette hij het geluid van de TV uit.

„Zeker die Stienstra weer!” riep Bram verontwaardigd, „ik wou dat ik die man nooit had verteld dat er voorlopig niemand in huis was! Hij gaat meteen praatjes rondvertellen over dat mijn ouders zijn ontvoerd!”

„Maar dat zijn ze toch ook?” vroeg Barbara ondeugend.

Bram keek haar verbaasd aan en was enkele seconden stil. „Maar daar gaat het niet om!” barstte hij uit.

Barbara lachte na deze reactie. Bram keek haar verontwaardigd aan. „Wat lach je nou?” wilde hij weten.

„Ik zit je toch maar te pesten,” antwoordde Barbara, nog steeds lachend.

Bram keek haar nog even aan, en zei toen: „Nou ik ga me in ieder geval aankleden boven, want ik verrek van de kou.” En hij liep naar boven.

Barbara lachte weer. „Wat een schatje is het toch,” zei ze tegen zichzelf, „die laat ik niet meer gaan, of ik heet geen Barbara Beretti.”

Na een kwartier kwam Bram weer beneden, op en top aangekleed in een donkerblauw pak.

„Ik bedacht me net,” zei hij tegen Barbara terwijl hij zijn haar kamde voor de spiegel aan de muur in de woonkamer, „jij kunt je ook wel opfrissen en omkleden als je wilt, je kunt de kleding van mijn zus wel aan. Die is toch ontvoerd,” voegde hij er quasi spottend aan toe, maar er klonk een ondertoon van spijt en bezorgdheid doorheen.

„Dat is goed,” antwoordde Barbara dankbaar, „ik ben voorlopig toch niet thuis, denk ik.”

„Nee, dat denk ik ook niet,” was Bram het met haar eens.

Barbara stond op van de bank en liep richting trap. Maar ze maakte een kleine omweg langs Bram, en gaf hem snel een kus in zijn nek. Bram draaide zich om, en kuste haar terug. Op haar mond, wel te verstaan.

„Het is de tweede kamer aan de linkerkant,” legde hij Barbara uit.

Barbara keek hem even dankbaar aan, maar zei niets. Ze liep langzaam de trap op, en de ogen van Bram volgden haar nauwkeurig.

Nadat hij Barbara de overloop in had zien gaan, liep Bram de woonkamer uit, de gang in. Daar raapte hij de stapel post op, waar ze, toen ze binnenkwamen, overheen gestapt waren. Op de terugweg liep hij de keuken in, en vulde het koffiezetapparaat en zette het aan. Daarop betrad hij de woonkamer weer en nam plaats op de bank. Hij legde de stapel post voor zich neer, en wilde net de eerste envelop pakken, toen de telefoon rinkelde.

„Wat nu weer,” bromde Bram. Hij pakte de hoorn en op en zei: „Met Bram Bereburger.”

De stem sprak één woord uit, en Bram wist met wie hij te doen had. „Je bent op de goede weg,” sprak de onbekende ontvoerder.

„Nou en?” antwoordde Bram verontwaardigd, „wat koop ik daarvoor?”

„Het leven van je ouders en lieve zusje misschien,” sprak de stem. Bram antwoordde niet meteen, want daar had de criminele crimineel wel gelijk in.

„Nou, was dat het?” vroeg hij toen de stem niets meer zei.

„Ja, eigenlijk wel,” zei de stem, „wat zou ik nog meer moeten zeggen?”

„Nou, bijvoorbeeld hoe je aan al die telefoonnummers komt,” stelde Bram voor.

„Ach, laten we zeggen dat ik een goede bekende van de familie ben.” En er werd opgehangen.

Bram legde langzaam de hoorn neer. Dat was tenminste iets, dacht hij. Nog een paar van die hints en hij wist al meer over wie de dader was.

Hij hoorde iets op de trap, en draaide zich om. Barbara kwam naar beneden, gekleed in een luchtig jurkje.

„Wat was dat?” vroeg ze, „ik hoorde je praten.” Voordat Bram kon antwoorden, voegde ze eraan toe: „Was dat die ontvoerder weer?”

„Ja,” zei Bram, „en hij zei dat hij een goede bekende van de familie was.”

„Oh?” zei Barbara, terwijl ze plaatsnam op de bank, „nou, dan weet je tenminste iets.”

„Ach, het helpt niet veel,” zei Bram schouderophalend. Hij liep ook naar de bank en ging naast Barbara zitten. Maar meteen stond hij weer op, en zei: „Ik ga even de koffie doen. Wat wil je erin?”

„Melk en suiker graag,” antwoordde Barbara, terwijl ze Bram nakeek.

Deze liep de keuken in, schonk twee bekers koffie in, en nam deze twee bekers samen met een suikerpot en een flesje koffiemelk mee terug naar de kamer.

„Alsjeblieft,” zei hij, en hij zette de beker voor Barbara op de tafel neer. Hierna ging hij zitten en pakte het bovenste poststuk van de tafel. Hij opende de envelop, las de brief en zei: „Hm, niets bijzonders. Iets voor pa en ma.”

Dat zei hij bij de volgende brief ook, en ook bij de paar volgende, die hij allemaal op een stapeltje gooide. Maar bij de vijfde brief zei hij: „Hé, een brief van Bob!”

„Wie is Bob?” wilde Barbara weten, terwijl ze een slok van de koffie nam.

„O, een oude schoolvriend waar ik nog regelmatig contact mee heb,” antwoordde Bram enigszins afwezig, verdiept in de inhoud van de brief. Toen hij hem uit had, legde hij hem apart.

„Wat schreef hij?” vroeg Barbara nieuwsgierig.

„Dat hij vaak gefaxt heeft hierheen, omdat hij wist dat ik hier logeerde. Maar hij verbaasde zich erover dat hij geen antwoord kreeg. Ik zal even terugfaxen en het uitleggen.”

„Heb je dan een fax?” vroeg Barbara overbodig.

„Ja natuurlijk,” zei Bram verbaasd, „hoezo?”

Barbara antwoordde niet, maar stelde een wedervraag: „Waar woont die Bob?”

Bram was nog verbaasder, en zei: „In Amersfoort, maar wat maakt dat nu uit?” Hij snapte er niets van.

„Nou, suffie!” riep Barbara enthousiast uit, „Dat is de oplossing! Laat die Bob de krant faxen, en dan kun je de artikelen over je ouders toch lezen!”

Bram dacht even over dit idee na, maar schudde toen zijn hoofd en zei: „Maar we zijn hier straks niet meer, dus dan heeft het toch geen zin.” En hij wilde de volgende envelop openen, maar Barbara hield hem tegen. „Dan koop je toch een fax voor in de auto! Daarin ben je wel vaak!”

„Shit!” zei Bram onstuimig, „dat ik daar niet eerder aan gedacht heb! Wat een geweldig idee!” En hij gaf Barbara een kus, die zij vol vuur beantwoordde.

„We gaan er zo meteen een kopen!” zei hij, „nog voordat we die Stienstra op z'n...” Weer hield hij op, toen Barbara hem aankeek. „Voordat we Stienstra gaan ondervragen,” maakte hij zijn zin af.

„Goed, laten we nu meteen gaan,” stelde Barbara voor. Zij was een vrouw van actie, en niet van getreuzel, dat bleek maar weer eens.

Bram stond op, en trok Barbara aan haar armen omhoog. „Ja,” zei hij, „dat is goed. Wat ben ik blij dat ik jou ben tegengekomen,” voegde hij eraan toe.

„Ik ook,” lachte Barbara. En zij nam zijn arm in de hare, en samen verlieten ze het huis.

„We rijden eerst even terug naar huis,” zei Bram toen ze op de weg terug waren na een fax gekocht te hebben (Bram was ook nog even bij een garage gestopt om het portier te laten maken), „nou ja, het huis van mijn ouders, maar dat snapte je wel.”

Barbara knikte slechts even, ze was verdiept in de handleiding van de fax-machine.

„En dan installeer ik die fax eerst even, fax een faxje naar Bob met het verzoek de krantartikelen over mijn ouders te faxen, en dan gaan we naar de edele heer Stienstra.”

Bram parkeerde zijn DAF voor de deur van de villa van zijn vermiste ouders, en stapte uit.

„Jij mag wel naar binnen gaan, als je wilt,” zei hij tegen Barbara, die nog steeds in de handleiding zat te lezen, „het lukt mij wel alleen.”

„Dat is goed, schat,” antwoordde Barbara, terwijl ze het boekje aan Bram gaf en uitstapte. Ze liep naar de deur, maar daar aangekomen, draaide ze om en liep terug naar Bram.

„Wat is er?” vroeg deze, „durf je niet naar binnen?”

„Poeh, ik durf alles,” pochte Barbara, „maar dan moet het wel kunnen.” Hierop draaide zij haar hand een paar keer heen en weer.

„Aha, je kunt er niet in,” begreep Bram, en hij liet zijn hand in zijn jaszak glijden en haalde daar de huissleutel uit, die hij hierop aan Barbara gaf.

Deze liep weer naar de deur, en dit keer liep ze wel door (na de deur geopend te hebben, natuurlijk).

Bram ging weer in zijn auto zitten, en deed een CD'tje in de autoradio-CD-speler. Hierna begon hij in de handleiding van de fax te lezen: “Anleitung: installieren Sie erstens...”

„Shit,” riep Bram uit, „ik kan geen Swahili lezen!” Hij bladerde het boekje door, maar vond niets wat hij wel begreep.

„Frans, Russisch, Italiaans en Chinees. Yes! Daar hebben we wat aan!”

Hij stapte mopperend uit de auto, en liep naar de nog openstaande voordeur. Hij bleef in de deuropening staan, en riep: „Barbara! Wil je me even helpen? Ik heb iemand met een talenknobbel nodig!”

Barbara kwam lachend de gang in. „Ja hoor, ik wil je wel helpen. Ik vind alleen dat je me wel eerder had kunnen vragen, voordat je begon bijvoorbeeld.”

„Hoezo?” vroeg Bram, maar toen hij Barbara nog steeds zag lachen, voegde hij eraan toe: „Wacht even! Jij had die handleiding al gelezen, dus je wist dat er geen Nederlands in stond! Waarom heb je niets gezegd?”

„Ach, ik wilde even afwachten of het je lukte. Je was zo zelfverzekerd en macho, ik dacht: Die neem ik eens flink in de maling!” lachte Barbara.

„Okee,” zuchtte Bram, „je hebt gelijk: ik heb je nodig en ik weet niet wat ik zonder jou zou moeten.”

Barbara omhelsde hem, en zei: „Okee, dat wilde ik alleen even horen.”

„Maar kun je mij nou helpen?” vroeg Bram, die nu ook wel moest lachen, „anders komen we nog niet verder.”

„Tuurlijk,” antwoordde Barbara, „ik ben half-Italiaans, dus dat is voor mij geen probleem. Kom, ik lees je de handleiding wel voor, dan mag jij het technische werk doen.”

Na een uurtje was, met veel pijn en moeite, de fax geïnstalleerd, en Bram faxte een briefje naar Bob met de vraag of laatstgenoemde de artikelen over de verdwijning van het echtpaar Bereburger dagelijks uit wilde knippen, en naar hem wilde faxen.

Met het voltooien van dit klusje was het toch al een uur of twee geworden, en Bram vond het tijd om Albert Stienstra even te gaan ondervragen.

Zo liepen de twee partners langs de weg, die dwars door het dorpje liep en waar alle huizen aan lagen.

„Waar woont die Stienstra eigenlijk?” wilde Barbara weten, nadat ze zo'n tien minuten hadden gelopen.

„We zijn er bijna,” stelde Bram haar gerust, „nog twee huizen.”

En zwijgend liepen ze door, terwijl de arm van Bram losjes over de schouders van Barbara hing.

En inderdaad, na nog twee huizen te zijn gepasseerd, sloeg Bram een oprijlaan in, liep recht op de deur af en drukte woest op de bel. Toen er niet direct opengedaan werd, drukte

Bram de bel nog eens in en hij hield hem nu ingedrukt, totdat hij gestommel hoorde aan de andere kant van de deur. De deur ging open en een onaardig uitziende man, met een laag voorhoofd en borstelige wenkbrauwen, verscheen, terwijl hij bijna schreeuwde: „GVD! Welke achterbakse idioot verstoord mijn zondagsrust? Die zal ik eens even flink ...” Hier staakte hij zijn gebrul, en vervolgde op een slijmerige toon: „Ah, als dat niet de jongeheer Bereburger is! Wat kan ik voor u doen? Hoe is het met u ouders? Zijn ze...”

Hier onderbrak Bram hem, die zich mateloos ergerde aan het kruiperige en huichelachtige gedrag van de man: „Hou je kop! Je weet donders goed wat mijn ouders zijn, dus doe maar niet of je neus bloedt. Bewaar dat maar tot wanneer ik met je klaar ben, dan hoef je namelijk niet meer te doen alsof!” En hij stak zijn armen uit om Stienstra bij zijn kraag te pakken, maar gelukkig voor hem (Stienstra was namelijk een kop groter en een meter breder dan Bram) werd dit verhinderd door Barbara, die de armen van Bram beetpakte en ze terugleidde naar waar ze vandaan kwamen.

„Neem ons niet kwalijk, meneer Stienstra,” sprak ze tot de beer, „maar wij wilden u even vragen waarom u zoveel mooie verhalen te vertellen heeft over de zaak rond het echtpaar Bereburger.”

„Hoe... Hoe weten jullie dat?” stotterde Stienstra, maar toen verviel hij weer in zijn schijn en zei bars: „Ik bedoel: ik weet niet waar u het over heeft.”

„Ach,” begon Bram, die nog steeds zijn vuisten gebald voor zich uit hield, „laten we het zo zeggen: wij lezen de Amersfoortsche Courant ook regelmatig.”

Bij deze woorden schrok beer Stienstra, trok wit weg en stamelde: „Euh, de Amersfoortsche Courant?”

„Jazeker,” zei Barbara, die de rust zelve was, „daar heeft u toch contacten mee? Ik neem aan dat ze u flink wat betalen voor de 'inside-information', laten we het zo maar even noemen, die u ze verstrekt.”

Stienstra was even stil, waarschijnlijk om een antwoord te verzinnen om zich te verdedigen. Na een halve minuut kwam hij hiermee: „Nou, er geldt toevallig vrijheid van meningsuiting in dit land, dus wat ik vertel vertel ik, maar daar hebben jullie niks mee te maken.”

„Maar wel als je MIJ beschuldigd via je praatjes!” viel Bram uit, die de smoesjes van Stienstra meer dan zat was, „dat heet laster, weet je dat, en dat is strafbaar! Dus als je niet oppast, sleep ik je voor de rechter!”

Stienstra was nu over zijn schrik heen, en verviel weer in zijn dreigende toon: „Daar heb jij helemaal geen tijd voor, Bereburger, of hoef jij je ouders niet te zoeken?! O nee, stom van me...”

Hier onderbrak Bram hem, maar hij sprak niet tegen 'de beer', maar tegen Barbara: „Kom, we gaan weg, ik wil niets meer van deze vuile bedrieger horen.” En hij pakte de arm van Barbara vast en samen liepen ze de oprijlaan af. Maar voordat Bram de hoek omging, draaide hij zich nog eenmaal om en riep: „En denk maar niet dat je van me af bent, Stienstra!” Maar deze hoorde het al niet meer, want hij had de deur al grinnikend achter zich dicht gegooid.

Mopperend liep Bram langs de weg, en in zijn woede liep hij in een verschrikkelijk tempo, zodat Barbara moeite had om hem bij te houden.

„Hé, wacht even joh,” riep ze Bram toe, „heb je haast of zo?”

Bram bleef staan. „Sorry schat,” verontschuldigde hij zich, „maar ik ben nogal overstuur.”

„Dat zie ik,” zei Barbara, „en ik snap het ook wel.” En ze sloeg haar arm om Bram heen.

„Ik ben gewoon kwaad,” zei Bram, „dat etter van een Stienstra!” Hij kreeg de naam bijna niet uit zijn mond.

„Maar wat had je dan verwacht?” vroeg Barbara, terwijl de auto's langs hen heen raasde, „dat hij op zijn knieën zou gaan, “het spijt me” zeggen en beloven het nooit meer te doen?”

Hier kon Bram niets tegenin brengen. „Ja, ik weet eigenlijk niet wat ik verwachtte,” gaf hij toe, „en die vent was ook een stuk groter dan zoals ik me hem herinnerde, dus hem tot moes slaan ging ook al niet door.”

„Maar daar bereik je ook niks mee, toch?” stelde Barbara. En weer moest Bram haar gelijk geven.

Ondertussen hadden ze het huis weer bereikt, en binnen gekomen namen ze, nadat Barbara koffie gezet had, plaats op de bank.

„Wat gaan we nu doen?” wilde Barbara weten, terwijl ze de koffie inschonk.

„Even kijken,” peinsde Bram, „hoe laat is het? Hmm, drie uur,” vervolgde hij na een blik op de grote, antieke koekoeksklok geworpen te hebben, „ik denk dat we morgenochtend op pad gaan, en vandaag even rusten.”

„Maar wat gaan we morgen dan doen?” drong Barbara aan.

„Dat weet ik niet,” zei Bram terwijl hij zijn schouders ophaalde, „ik weet het echt niet. Misschien krijgen we nog een telefoontje van die egoïstische engerd, en weten we dan wat meer.”

Hij pauzeerde even, en merkte toen op: „Schat, je koffie wordt koud.”

Hij keek naast zich, en zag dat Barbara met haar hoofd op de leuning van de bank in slaap was gevallen.